

In dit boek lees je soms het woord 'ouders'.
Natuurlijk kunnen ook andere mensen voor je
zorgen. Maar 'ouders of andere mensen die voor
je zorgen' leest niet zo fijn. Daarom hebben we
voor het gemak gekozen voor ouders.



ISBN 978 90 00 40365 3

ISBN 978 90 00 40368 4 (e-book)

NUR 210

© 2026 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes Bisseling Kleuver Literary Agency te Amsterdam

www.bromvlieg-effect.nl

www.wendypanders.nl

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Eva van den Broek en Tim den Heijer

Illustraties en vormgeving: Wendy Panders

Foto's omslagbeeld: @ Shutterstock

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zon-
der voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdruk-
kelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data
mining, AI training and similar technologies.



In dit boek kom je een paar
opdrachten tegen. Zie je dit
potlood staan, pak dan een
schrift en maak de opdracht!

Waarom kan je je telefoon niet weleggen (terwijl je dat wel wil)?

Misschien heb je dit zelf weleens. Of misschien ken je het van je ouders, broer of zus. Soms kunnen mensen hun mobiel niet wegdoen. Ze lijken er wel aan vastgeplakt te zitten. Om te snappen hoe dat komt, moet je denken aan voetbalplaatjes of Pokémon-kaartjes. Die zitten in zakjes waar niet op staat welke speler of welk figuurtje je hebt.

Soms tref je je favoriet: yay! En vaak iets wat een beetje meh is. Precies door die mengeling wil je steeds nóg een zakje (tot je ouders gek worden van je gezeur).



De apps op een mobiel werken net zo. Veel mehs, soms een superleuk bericht, een badge of de grappigste meme die je meteen wilt doorsturen. Datzelfde geldt voor notificaties: de *ping*-geluidjes, rode cijfertjes en andere meldingen die binnenkomen. Ook die zijn bedoeld om je steeds weer naar de app te trekken. En ook die zijn soms heel yay: die leuke klasgenoot is nu je mutual! En vaak ontzettend meh: mensen die je kent volgen deze influencer. Saai!

Het gemene is: dat is geen toeval! De mensen die apps maken, zorgen voor precies genoeg mehs en yays om het spannend te houden. Bij alleen mehs haak je af. Bij alleen yays ben je op



een gegeven moment klaar. Omdat je door de afwisseling niet weet wat je wanneer krijgt, blijf je maar swipen en scrollen. Een rechter heeft inmiddels gezegd dat dit eigenlijk niet mag: de app-bedrijven maken je zo expres verslaafd aan swipen. Tot dat verboden is, werkt er maar één ding: die telefoon op stil én uit het zicht!





Wat is de beste tijd om je ijsje te laten vallen?

Je geheugen is raar. Misschien denk je dat het een soort telefoon is, die van alles wat je meemaakt een fotootje of filmpje opslaat. Maar waarom vergeet je sommige dingen dan zo snel? En waarom onthoud je andere juist supergoed?

Denk maar eens aan een dagje in een pretpark. De hele dag is geweldig. Je mag in allerlei attracties, het is mooi weer en je krijgt op het einde zelfs een heerlijk ijsje. Maar... op weg naar de trein laat je dat ijsje vallen. Boehoe! Als je tante later vraagt hoe het pretpark was, wat zeg je dan?

Het was superleuk, ik mocht overal in!

Of:

Zo jammer, ik liet mijn ijsje vallen!

Zeg jij dat laatste? Dat is niet zo gek. Want je hersens onthouden het einde van iets wat je meemaakt extra goed. Misschien ken je de uitdrukking: eind goed, al goed. In je brein werkt dat echt zo. Een film die leuk afloopt, onthoud je als een leuke film. Valt het einde tegen? Dan vind je daarna de hele film stom.

Daarom bewaren mensen het lekkerste ook vaak voor het laatst. Denk maar aan het toetje bij eten. Aan het oud- en -nieuwfeest op de laatste dag van het jaar. Of aan de eindmusical van school. Wil jij dat je ouders je extra aardig vinden? Doe dan eens een klusje aan het einde van de dag. Dan zeggen ze 's avonds tegen elkaar: 'Wat was dié lief vandaag!'





Waarom ben je ergens blijer mee als je er moeite voor moest doen?

Tim verzamelde toen hij tien was plaatjes van zijn favoriete tv-serie. Misschien kennen je ouders die nog, en anders je opa en oma wel: *The A-team*. Elke week kocht hij van zijn zakgeld een paar zakjes plaatjes. Daar zaten veel dubbele in, die hij net zo lang ruilde met vriendjes tot hij uiteindelijk het album compleet had. Hij was er superblij mee! Maar op de markt in Den Haag zag hij iets gekks. Daar verkocht iemand complete sets. Kinderen konden in één keer alle plaatjes krijgen. Zelfs de nieuwe reeks zat erbij! Het was niet duur en Tim kreeg een setje van

zijn ouders. Maar Tim voelde zich opeens helemaal niet zo blij meer. Opeens waren zijn eigen plaatjes minder leuk. Hij vond die verkoper maar een stomme man. Maar waarom eigenlijk?

Dat komt – natuurlijk! – door onze hersens. Die hebben iets knaps. Iedereen vindt het fijn om lekker te chillen. Maar waarom zou je dan toch ergens je best voor doen? Daar zorgt ons brein voor: we worden extra blij met iets als we ons ervoor hebben moeten inspannen. Sparen, klusjes doen, een LEGO-set zelf in elkaar zetten: het is even doorzetten, maar daarna voelen we ons extra fijn.

Daarom was die verkoper op de markt die de hele set verkocht eigenlijk niet zo slim: zijn klanten waren nu veel minder blij. Je ouders zullen deze keer vast tevreden zijn met ons advies aan jou. Help in huis, maak je eigen speelgoed en spaar. Dan ben je straks extra blij!

